

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyň: **a) B. K., b) nezl. A. A., c) nezl. A. A.,** všechny zast. opatrovníkem JUDr. Alešem Nytrou, advokátem se sídlem Přívozská 703/10, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 963/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. OAM-454/ZA-ZA11-P16-2019, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2020, č. j. 62 Az 50/2019 - 38,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2020, č. j. 62 Az 50/2019 - 38, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému opatrovníku JUDr. Aleši Nytrovi, advokátovi se sídlem Přívozská 703/10, Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **9 365 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 11. 2019, č. j. OAM-454/ZA-ZA11-P16-2019, neudělil žalobkyni a) a jejím nezletilým dětem, žalobkyním b) a c), mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Nepovažoval za věrohodná tvrzení žalobkyně a) o obavách z násilného chování jejího manžela a z neznámého rusky mluvícího muže, který jí vyhrožoval, že pokud nezaplatí manželův dluh, prodá žalobkyně b) a c) „na orgány“ a ji zavleče do Ruska a přinutí k prostituci. Taktéž nevyužila všech možností domoci se ochrany u vnitrostátních orgánů. Neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, jež by zdůvodňovaly přiznání humanitárního azylu.

[2] Žalobkyně se obrátily na Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který jejich žalobě vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení

rozsudkem ze dne 30. 7. 2020, č. j. 62 Az 50/2019 - 38. Podle krajského soudu žalovaný tvrzení žalobkyně a) bagatelizoval, neposoudil, jak silně na ni tvrzené skutečnosti mohly subjektivně dopadat. Neobstojí ani jeho zdůvodnění, proč konkrétní tvrzení shledal nedůvěryhodnými. Podle krajského soudu si neodporují nebo pro ně lze nalézt logické vysvětlení. To, že manžel s žalobkyní a) již několik let nežije, nevylučuje, že na ni byl agresivní a fyzicky ji napadal. I skutečnost, že díky pomoci své matky dokázala obstarat 1 mil. tenge na cestu do ČR, přičemž vysoký dluh jejího manžela, kvůli němuž údajně prchala, činil 3 mil. tenge, lze vysvětlit jejím odhodláním odjet ze země; navíc z částky na cestovní náklady by dluh beztak neuhradila. Žalovaný se měl zabývat tvrzenými obavami, jejich intenzitou a dopady do života žalobkyň. Pokud jejich tvrzení nelze označit jako nevěrohodná, měl přisvědčit odůvodněné obavě z pronásledování ze strany soukromých osob. Obavy z prodeje dětí „na orgány“ i z nuceného provozování prostituce jsou totiž dostatečné pro udělení některé formy mezinárodní ochrany.

[3] Neudělení humanitárního azylu žalovaný odůvodnil jen velmi kuse, přestože se měl zabývat také silnou subjektivní obavou z pronásledování, zdravotním stavem žalobkyně a) a zájmem na řádném vývoji jejích dětí, žalobkyň b) a c). Žalovaný si vyžádal souhlas žalobkyně a) s nahlížením do její zdravotní dokumentace, avšak následně tak vůbec neučinil. A to přesto, že byla po podání žádosti o mezinárodní ochranu od 30. 5. 2019 do 7. 6. 2019 hospitalizována s diagnózou recidiva GTCS, poúrazová epilepsie; v průběhu hospitalizace se pokusila o sebevraždu a byla přeložena na psychiatrické oddělení. Krajský soud vyzval žalovaného, aby v dalším řízení doplnil podklady pro rozhodnutí, především o zdravotním stavu žalobkyně a), a pečlivě zvážil, zda neexistují důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14, nebo doplňkové ochrany podle § 14a nebo § 14b zákona o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti žalovaného a vyjádření žalobkyň

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozsudek krajského soudu považuje za rozporný s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“).

[5] V řízení před krajským soudem žalobkyně a) vznesla v žalobě pouze obecné námitky, až v duplice k vyjádření stěžovatele konkretizovala, že se měl žalovaný zabývat subjektivním vnímáním hrozící újmy a jejím zdravotním stavem. Na těchto námitkách krajský soud založil svůj zrušující výrok. Přestože v bodě 11 napadeného rozsudku uvedl, že věc posoudil podle skutkového a právního stavu v době rozhodování stěžovatele, provedl fakticky přezkum *ex nunc*. Rozsudek je v tomto ohledu rozporný a nepřezkoumatelný. Pro mimořádný postup soudu, kdy věc přezkoumá s přihlédnutím ke skutečnostem novým nebo takovým, které neposuzoval správní orgán, nebyly splněny podmínky. Krajský soud se totiž nezabýval tím, zda neexistují záruky jejich zohlednění v novém správním řízení. K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., což byl fakticky postup krajského soudu, tak nebyl důvod. Měl se zabývat tím, zda skutečnosti, které je podle něj třeba doplnit do podkladů pro rozhodnutí, skutečně nebyly předmětem

přezkumu správního orgánu bez zavinění žalobkyň a zda neexistovaly záruky, že nebudou přezkoumány v novém řízení.

[6] Žalobkyně a) během správního řízení nenaznačila změny svého zdravotního stavu, nezmínila hospitalizaci ani pokus o sebevraždu. Stěžovatel proto neměl důvod blíže se jejím zdravotním stavem zabývat, vycházel z jejího vyjádření, že je zdravá, trpí epilepsií, ale neléčí se (nebere léky). Při vydání rozhodnutí proto vycházel ze skutkového stavu, o němž nepanovaly důvodné pochybnosti. To, že se hospitalizací nezabýval, je třeba přičíst k tíži žalobkyni a), k čemuž odkázal na usnesení NSS ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 Azs 255/2018 - 24.

[7] Krajský soud též pochybil, když označil stěžovatelovo hodnocení výpovědi žalobkyně a) jako tendenční. Jeho závěry ve skutečnosti logicky navazovaly na její výpověď, a je to naopak krajský soud, kdo vnímá části výpovědi vytrženě z kontextu. Co se týče hrozby ze strany jejího manžela, znovu zdůraznil, že se žalobkyně a) s manželem řadu let před odchodem z vlasti neviděla. Také upozornil, že po příjezdu do ČR nevyhledala státní orgány, aby požádala o ochranu, namísto toho odcestovala do Švédska. Stěžovatel je přesvědčen, že porovnáním výpovědi žalobkyně a) s informacemi o zemi původu vyvrátil její tvrzení s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o jeho úsudku.

[8] Ohledně hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob tíží žalobkyni a) podle rozsudku NSS ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41, břemeno tvrzení o nedostupnosti pomoci v zemi původu. Obrátila se pouze jednou na policii, která jí údajně nevěřila a stížnost roztrhala. Na další vnitrostátní orgány se neobrátila, protože by se prý stížností zabývaly, jen pokud by jim zaplatila, takže výhružky sdělila pouze rodičům. Protože rozvody nejsou v Kazachstánu společensky přijímané, neřešila ani rozvod s údajně násilnickým manželem. Kromě jedné návštěvy policie se tedy neobrátila na žádné další kompetentní orgány, a proto nemůže tvrdit, že jí nebyly schopné nebo ochotné poskytnout pomoc. Z podkladů o zemi původu, konkrétně zprávy Ministerstva zahraničí USA, plyne, že možnost obrátit se na vnitrostátní orgány v Kazachstánu existuje, ač podle žalobkyně a) v Kazachstánu panují problémy s vymahatelností zákonů. Právní závěry krajského soudu tedy nevycházejí ze sdělení stěžovatelky, spisového materiálu ani zjištěného skutkového stavu a ukládají stěžovateli povinnosti bez opory v právních předpisech. Navrhl rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Za žalobkyně a) až c) se ke kasační stížnosti vyjádřil ustanovený opatrovník. Upozornil, že krajský soud nepředjímal důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu, pouze stěžovatele zavázal k objasnění skutkového stavu. Nedošlo k prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s., protože k hospitalizaci žalobkyně a), během níž se pokusila i o sebevraždu, došlo před vydáním stěžovatelova rozhodnutí. To, že se o ní žalobkyně a) nezmínila, nezbavovalo stěžovatele povinnosti k této informaci přihlédnout, neboť o hospitalizaci věděl, disponoval souhlasem k nahlížení do zdravotnické dokumentace, z níž mohl potřebné informace zjistit. Zdůraznil lidský pohled na situaci žalobkyň, jež je zoufalá a neúnosná. I pokud žalobkyně a) během správního řízení pochybila a neuvedla všechny

podstatné skutečnosti, nemělo by to být kladeno k tíži jejím dětem. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Před vlastním posouzením kasační stížnosti NSS shrnuje, že se žalobkyně a) spolu se svými dětmi, žalobkyněmi b) až c), dne 12. 8. 2020 nenavrátila do Pobytového střediska Havířov z povoleného pobytu mimo toto zařízení. Od tohoto dne bylo místo jejich pobytu neznámé krajskému soudu a později i NSS, navzdory pokusům o jeho zjištění. V souvislosti s doručováním napadeného rozsudku krajský soud usnesením ze dne 14. 10. 2020, č. j. 62 Az 50/2019 - 55, ustanovil žalobkyním opatrovníka z řad advokátů. S ním dále v řízení jednal i NSS. Stěžovatel později krajskému soudu sdělil, že se žalobkyně nacházejí v Nizozemsku a je s nimi vedeno dublinské řízení za účelem předání do České republiky. V době vydání rozhodnutí nebylo NSS známo, zda byly žalobkyně skutečně předány.

[12] Tyto skutečnosti nebyly důvodem pro postup NSS podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu, neboť opuštění hlášeného místa pobytu žalobcem – žadatelem o mezinárodní ochranu není důvodem pro zastavení řízení o kasační stížnosti žalovaného proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu, jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 Azs 11/2010 - 58, č. 2509/2012 Sb. NSS. Analogicky je třeba důvody pro nezastavení řízení, vymezené tímto rozsudkem, aplikovat i vůči možnosti zastavit řízení o kasační stížnosti žalovaného podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. c) zákona o azylu, tedy z důvodu, že žalobkyně v průběhu řízení vstoupily na území jiného státu.

[13] Protože se jedná o kasační stížnost podanou ve věci udělení mezinárodní ochrany, zabýval se NSS v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve tím, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy ve smyslu citovaného ustanovení přijatelná. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[14] Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud při vydání napadeného rozsudku pochybil způsobem, který měl dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, protože se dopustil jiné vady řízení, která mohla mít za následek nezákonnost jeho rozhodnutí [§103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], k čemuž je NSS povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost je tedy přijatelná a důvodná.

[15] Pokud nejsou zjištěny vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 76 s. ř. s.), je soud při posouzení žaloby proti správnímu rozhodnutí obecně vázán dispoziční zásadou, jež se odráží v § 75 odst. 2, větě první, s. ř. s.: *Soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.*

[16] Proto podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě jiných náležitostí obsahovat *žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.*

[17] Žalobním bodem je třeba rozumět konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (podle rozsudku rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Za žalobní bod lze považovat, podle shrnutí rozšířeného senátu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, „*každé vyjádření žalobce, z něhož byť i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla, že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum*.“ V usnesení ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72, rozšířený senát zopakoval, že pro projednání žaloby nestačí, jsou-li v ní označena ustanovení zákona, která měl žalovaný porušit, neboť ta nelze považovat ani za zárodky žalobních bodů. Toto hodnocení se uplatňuje i v případě, že žalobce není zastoupen advokátem.

[18] Žalobní body je možné rozšiřovat, tzn. přidávat nové, až do uplynutí lhůty pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s.). V případě, že jde o žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, je lhůta pro podání žaloby 15 dní ode dne doručení rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 32 odst. 1 zákona o azylu). Po uplynutí této lhůty již není možné přidávat nové žalobní body, pouze prohlubovat argumentaci u žalobních bodů včasně vznesených.

[19] V rozsudku ze dne 21. 3. 2006, č. j. 2 Azs 75/2005 - 75, NSS připustil, že v mimořádných případech může být ve věcech mezinárodní ochrany důvodné přezkoumat napadené rozhodnutí také ve světle žalobních bodů vznesených opožděně, tedy v rozporu s kogentním procesním ustanovením § 71 odst. 2 s. ř. s. Avšak *„[t]aková*

odchylka by byla umožněna jedině tehdy, pokud by byla přikázána normou nadzákonné, tedy ústavní právní síly; nebo tehdy, pokud by v daném případě něco jiného stanovila v souladu s článkem 10 Ústavy ČR vyhlášená mezinárodní smlouva, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas a jíž je ČR vázána, a jež by proto musela být použita přednostně." Upozornil zejména na čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (publ. pod č. 208/1993 Sb.) a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.). „*[P]okud by striktní aplikace procesní normy, v daném případě ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s., krajským soudem vedla nevyhnutelně k tomu, že by byl stěžovatel vydán do země, kde by byl ohrožen jeho život či svoboda, nebo by byl vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu; musel by krajský soud od této kogentní procesní normy odhlédnout a přihlédnout k důkazům předloženým stěžovatelem i po lhůtě pro rozšíření žaloby o další žalobní body, jakkoli se jedná o postup zcela výjimečný už proto, že procesní norma v daném případě sleduje zejména zachování procesní rovnosti účastníků soudního řízení.*" (tamtéž)

[20] Žalobkyně a) převzala rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany dne 27. 11. 2019 (viz protokol na č. l. 56 správního spisu). Dne 11. 12. 2019, tzn. čtrnáctý den lhůty pro podání žaloby, bylo krajskému soudu doručeno podání označené jako „Doplnění žaloby proti rozhodnutí správního orgánu", jež představuje včasnou žalobu. Dne 30. 1. 2020 žalobkyně a) zaslala krajskému soudu „Odpověď na vyjádření žalovaného", čili dupliku. Je zřejmé, že duplika již nemohla rozšířit žalobu o nové žalobní body, neboť by byly podány opožděně (lhůta pro rozšíření žalobních bodů, která splývala se lhůtou pro podání žaloby, skončila dne 12. 12. 2019). Krajský soud proto mohl bez dalšího přihlédnout jen k té argumentaci obsažené v duplice, která pouze prohlubovala řádně uplatněné žalobní body ze samotné žaloby.

[21] Žaloba ze dne 11. 12. 2019 obsahovala výčet jednotlivých ustanovení právních předpisů, která byla údajně porušena, což však podle výše citované judikatury nelze považovat ani za zárodky žalobních bodů. Dostatečně konkretizovaným žalobním bodem byla pouze námitka porušení § 14a zákona o azylu, kde žalobkyně popsala hrozbu újmy ze strany neznámého muže a jejího manžela. Také obecně dodala, že tyto události měly velmi nepříznivý stav na zdravý vývoj a psychické zdraví žalobkyň b) a c), nezmínila však dopady na svůj vlastní zdravotní stav. Naproti tomu obsah dupliky se s tímto jediným žalobním bodem míjí: věnuje se relevanci subjektivního prožitku hrozby, jíž žalobkyně v zemi původu čelí, nesprávným závěrům žalovaného k možnosti domoci se ochrany v zemi původu a nesprávnému posouzení podmínek pro udělení humanitárního azylu.

[22] Z bodu 3 napadeného rozsudku lze dovodit, že krajský soud považoval dupliku bez dalšího za doplnění žaloby. Obsah dupliky však nerozvíjí a neprohlubuje jediný žalobní bod obsažený v žalobě, naopak duplika tvrzení žalobkyň rozšířila o nové, v řízení dosud neuplatněné žalobní body, a to po lhůtě pro podání žaloby. Takové rozšíření žalobních bodů by bylo možné mimořádně připustit pouze tehdy, došlo-li by jinak k porušení mezinárodních závazků ČR (viz čl. 10 a čl. 1 odst. 2 Ústavy) nebo k rozporu s ústavním pořádkem.

[23] Krajský soud však v rozsudku neuvedl žádnou úvahu k tomu, zda byly splněny podmínky pro takové přihlédnutí k novým žalobním bodům navzdory § 71 odst. 2 s. ř. s. Namísto toho z argumentace obsažené v duplice bez dalšího vycházel, přezkoumal napadené rozhodnutí i pohledem tam nově uvedených námitek a dospěl k závěru, že žalovaný pochybil při zjišťování skutkového stavu, a zavázal jej znovu posoudit důvodnost udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), popřípadě doplňkové ochrany (§ 14a a § 14b zákona o azylu). Postupoval tak v rozporu s § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť zcela vykročil z rámce jediného včas uplatněného žalobního bodu a své rozhodnutí zatížil procesní vadou, která odůvodňuje jeho zrušení.

[24] Vzhledem k tomuto procesnímu pochybení NSS nehodnotil důvodnost dalších stěžovatelových námitek vztahujících se k závěrům krajského soudu, neboť by to bylo vzhledem ke zrušujícímu výroku rozsudku NSS a jeho důvodům bezpředmětné.

[25] V dalším řízení krajský soud zváží, zda jsou splněny podmínky pro to, aby mohl přihlížet i k opožděně uplatněným žalobním bodům. V případě, že shledá jejich splnění, musí tento závěr ve svém rozhodnutí zdůvodnit. Pokud shledá, že splněny nejsou, musí žalobu posoudit pouze pohledem jediného včas uplatněného žalobního bodu týkajícího se porušení § 14a zákona o azylu.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud z výše uvedeného důvodu rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[27] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. byly žalobkyně i v řízení před NSS zastoupeny opatrovníkem JUDr. Alešem Nytrou, kterého jim ustanovil krajský soud; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Opatrovník ve věci provedl společně za tři žalobkyně jeden úkon právní služby, a to vyjádření k podané kasační stížnosti jakožto písemné podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. S ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 24. 9. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 4/19, č. 302/2019 Sb., nepostupoval NSS při určení odměny opatrovníka podle § 9 odst. 5 advokátního tarifu, ale přímo podle jeho ustanovení dopadajících na určení odměny advokátovi (shodně viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 Azs 150/2019 - 19). NSS proto ustanovenému opatrovníku přiznal odměnu za jeden úkon právní služby v základní výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], provedený za tři žalobkyně, sníženou podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu o 20 %. Odměna proto činí 7 440 Kč. Dále mu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (režijní paušál podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu). Opatrovník doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto byla výše odměny zvýšena o 1 625 Kč, což odpovídá DPH 21 %. Opatrovníku se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 9 365 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2021

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu